

**Protokół nr 50/2013
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z 16 września 2013 r.**

BRM-ZKO.0012.12.11.2013

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Krzysztof Kilarski.
Na ogólną liczbę 5 radnych, nieobecni byli radny Sebastian Lorenc i radny Jerzy Michalak.
Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek posiedzenia:

I. Zapoznanie się z:

1. Informacją o przebiegu wykonania budżetu Miasta Wrocławia za I półrocze 2013 roku;
2. Informacją o kształtowaniu się wieloletniej prognozy finansowej Miasta Wrocławia za I półrocze 2013 roku;
3. Informacją o przebiegu wykonania planu finansowego samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej i samorządowych instytucji kultury Miasta Wrocławia za I półrocze 2013 roku;

II. Zaopiniowanie projektów uchwał:

1. zmieniającej uchwałę Nr XXXVI/810/12 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2013 rok – **druk nr 1276/13**;
2. zmieniającej uchwałę Nr XXXVI/811/12 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 1277/13**;
3. w sprawie przyjęcia Miejskiego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie na lata 2013-2018 – **druk nr 1246/13**
4. w sprawie wrocławskiej polityki mobilności – **druk nr 1211/13 – II czytanie**
5. zmieniającej uchwałę w sprawie nadania Regulaminu Straży Miejskiej Wrocławia

III. Rozpatrzenie wezwań i skarg:

1. wezwania pana . do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Osiniec we Wrocławiu – **druk nr 1243/13**
2. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Księża Małego i Wielkiego we Wrocławiu – **druk nr 1235/13**
3. skargi Wojewody Dolnośląskiego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla północnej części obszaru Kępa Mieszczańska we Wrocławiu – **druk nr 1252/13**
4. skargi Wojewody Dolnośląskiego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowa-

nia przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic: Koreańskiej, Woskowej i Alei Róż we Wrocławiu – **druk nr 1244/13**

5. wezwania pana do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1224/13**

6. wezwania pana do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1225/13**

7. wezwania pana do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1226/13**

8. skargi pani na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1229/13**

9. skargi pani na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1278/13**

10. skargi pana na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1272/13**

11. wezwania pani do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie metod ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi i stawek tej opłaty – **druk nr 1223/13**

12. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1236/13**

13. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1237/13**

14. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1238/13**

15. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1239/13**

16. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1240/13**

17. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1241/13**

18. skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1242/13**

19. skargi pana na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego – **druk nr 1230/13**

20. skargi pani na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 1231/13**

21. skargi pana na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy – **druk nr 1232/13**

22. skargi pani na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy – **druk nr 1233/13**

23. skargi pani na Dyrektora Liceum Ogólnokształcącego Nr I we Wrocławiu – **druk nr 1234/13**

IV. Sprawy bieżące:

1. Pismo Pana Zbigniewa Słysza – Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia z dnia 29 sierpnia 2013 roku znak KK.0212.215.2013.RK, zawierające informację na temat działalności Straży Miejskiej Wrocławia.

V. Przyjęcie protokołu:

- nr 48/13 z dnia 8 lipca 2013r.

VI. Wolne wnioski.

Ad. I.

W tym miejscu Skarbnik Gminy Wrocław, Pan Marcin Urban przedstawił informacje:

- 1) o przebiegu wykonania budżetu Miasta Wrocławia za I półrocze 2013 roku;
- 2) o kształtowaniu się wieloletniej prognozy finansowej Miasta Wrocławia za I półrocze 2013 roku;
- 3) o przebiegu wykonania planu finansowego samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej i samorządowych instytucji kultury Miasta Wrocławia za I półrocze 2013 roku, które Komisja przyjęła do wiadomości.

Ad. II.

Następnie Komisja zaopiniowała projekty uchwał w sprawie:

1. zmieniającej uchwałę Nr XXXVI/810/12 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2013 rok – **druk nr 1276/13** - postanowiła w głosowaniu (za – 2, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;
2. zmieniającej uchwałę Nr XXXVI/811/12 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 1277/13** - postanowiła w głosowaniu (za – 2, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;
3. w sprawie przyjęcia Miejskiego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie na lata 2013-2018 – **druk nr 1246/13** – postanowiła w głosowaniu (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;
4. w sprawie wrocławskiej polityki mobilności – **druk nr 1211/13 – II czytanie** – postanowiła w głosowaniu (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały;
5. zmieniającej uchwałę w sprawie nadania Regulaminu Straży Miejskiej Wrocławia – **druk nr 1262/13** - postanowiła w głosowaniu (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) **pozytywnie** zaopiniować projekt uchwały.

Ad. III.

Kolejnym punktem było rozpatrzenie następujących skarg i wezwań:

- 1) wezwania pana: do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Osiniec we Wrocławiu – **druk nr 1243/13**. Pismem z dnia 29 lipca 2013 r., pan: (dalej: „Wzywający”) wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Wzywający wskazał, iż w 2007 r. nabył działkę budowlaną nr 5/5 AM3 obręb Strachowice, położoną na terenie, na którym obowiązywał miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, przyjęty uchwałą nr XIX/603/00 (dalej: „Uchwała”). Zgodnie z postanowieniami Uchwały obsługa komunikacyjna i doprowadzenie wody, kanalizacji i gazu do działki Wzywającego miało się odbywać poprzez teren oznaczony w miejscowym planie symbolem 5KD, przeznaczonym na ulicę klasy dojazdowej. W ocenie Wzywającego przeznaczenie terenu pod drogę inną niż publiczna jest sprzeczne z art. 10 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, która obowiązywała w momencie podejmowania Uchwały. Wzywający wskazał, iż w takiej sytuacji nie ma on możliwości korzystania z tej drogi jako drogi dojazdowej oraz nie ma możliwości doprowadzenia infrastruktury technicznej, co narusza jego interes prawny. W odpowiedzi na powyższe Prezydent Miasta Wrocławia wskazał, iż w § 18 ust. 13 Uchwały wprowadzony został zapis: „ustala się ulicę klasy dojazdowej oznaczoną na rysunku planu symbolem 5KD”. Ustalenie to nie zawiera określenia „ulica publiczna” w stosunku do wyznaczonego terenu 5KD. Z powyższego wynika, iż przeznaczenie terenów na realizację ulic, placów i dróg publicznych nie było przedmiotem ustaleń przedmiotowego planu. Wyjaśniono, iż droga oznaczona w planie symbolem 5KD miała charakter drogi wewnętrznej. W odpowiedzi wyjaśniono ponadto, iż w decyzji pozwoleniowej nr 114/2001 z dnia 3 kwietnia 2001 r. dotyczącej działki nr 5/5, AM-3, obręb Strachowice, dojazd ustalony został przez działki nr 12 i 26, AM-3, obręb Strachowice, czyli od strony ulicy Widłakowej, a nie przez drogę 5KD wyznaczoną

w planie miejscowym. W związku z powyższym Prezydent Miasta Wrocławia wniósł o nieuwzględnienie wezwania. W ocenie Komisji w pierwszej kolejności należy wskazać, iż Wzywający nie wykazał interesu prawnego do wniesienia w trybie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym, wezwania do usunięcia naruszenia prawa. Skoro jak wskazuje Prezydent Miasta Wrocławia dojazd do działki Wzywającego ustalony został przez działki nr 12 i 26, AM-3, obręb Strachowice, czyli od strony ulicy Widłakowej, a nie przez drogę 5KD wyznaczoną w planie miejscowym, naruszenie interesu prawnego wskazanego przez Wzywającego, a przejawiającego się brakiem możliwości korzystania z drogi 5KD jako drogi dojazdowej oraz brakiem możliwości doprowadzenia infrastruktury technicznej, należy uznać za pozbawione podstaw. Na marginesie należy jedynie wskazać, iż w obowiązującej w chwili podejmowania Uchwały ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, jak i obecnie obowiązującej ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym brak jest przepisu zabraniającego wyznaczenia dróg wewnętrznych w planie miejscowym. Powyższe potwierdzają przepisy Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r., który co prawda weszły w życie po podjęciu przedmiotowej Uchwały, jednakże miały one na celu ujednolicenie ogólnie obowiązujących standardów, wypracowanych przez lata praktyki, stosowanych przy zapisywaniu ustaleń planów miejscowych w ich częściach tekstowej i graficznej. Otóż powyższe Rozporządzenie przewiduje, iż trasy dróg wewnętrznych mogą być wyznaczane w obszarze planu miejscowego kolorem jasnoszarym (załącznik nr 1 do Rozporządzenia). W ocenie Komisji wyznaczenie dróg wewnętrznych jest realizacją uprawnienia gminy do decydowania o przeznaczeniu terenu. Natomiast ich wyznaczenie na terenach prywatnych i tym samym ingerencja we własność poszczególnych właścicieli, jest konsekwencją ustawowego przyjęcia, że plan miejscowy może ograniczać prawo własności. Mając na uwadze powyższe wezwanie do usunięcia naruszenia prawa należy uznać za niezasadne. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

2) skargi pani: do WSA na uchwałę nr XLII/1046/13 z dnia 18 kwietnia 2013 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Księża Małego i Wielkiego we Wrocławiu – część zachodnia - **druk nr 1235/13**. Pismem z dnia 14.08.2013 r. par (dalej: „Skarżący”) złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę nr XLII/1046/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla Księża Małego i Wielkiego we Wrocławiu – część zachodnia (dalej: „Uchwała”), która w ocenie Skarżącego, naruszyła jego prawo własności i prawo swobodnego korzystania z nieruchomości zgodnie z jej gospodarczym przeznaczeniem. W związku z powyższym Skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności Uchwały. W uzasadnieniu skargi Skarżący zarzucił nieuzasadnione przeznaczenie terenów, na których znajdują się działki będące własnością Skarżącego, pod zabudowę jednorodzinną wyłącznie w formie domów wolnostojących i bliźniaczych, podczas gdy w najbliższej okolicy przewidziana została zabudowa wielorodzinna. Skarżący zarzucił ponadto nieuzasadnione dokonanie podziału działek Skarżącego na skutek umieszczenia pomiędzy nimi drogi dojazdowej (4KDD/11) do terenu oznaczonego w Planie miejscowym jako 18US, a także nieuzasadnione przeznaczenie terenu stanowiącego własność Skarżącego na usługi i rekreację. Analizując zarzuty stawiane przez Skarżącego należy wskazać, iż uchwalenie planu miejscowego w niniejszej sprawie nastąpiło zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Dz.U.2012.647 j.t., z późn. zm., (dalej: „Ustawa”) oraz wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych. Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 6 ust. 1 Ustawy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego kształtuje, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, poprzez ustalenie przeznaczenia terenu, oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenu (art. 4 ust. 1 Ustawy). Brak zgodności zamierzeń Skarżącego co do sposobu wykorzystania działki z treścią planu miejscowego nie oznacza jednak, że zapisy planu miejscowego i podjęta uchwała są niezgodne z prawem. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzenne-

go sporządzony i uchwalony na zasadach i w trybie określonym w Ustawie oraz w zgodzie z powszechnie obowiązującymi przepisami, mimo niosących w swej treści ograniczeń w wykonywaniu prawa własności nieruchomości, nie narusza konstytucyjnej zasady ochrony własności, przewidzianej w art. 21 ustawy zasadniczej (wyrok NSA z dnia 17 sierpnia 1999 r., II SA/Ka 1842/97). W ocenie opiniującego ograniczenia wykonywania prawa własności jakich doznał Skarżący w związku z podjęciem Uchwały mieszczą się w przyznanym ustawowo Gminie ramach, nie stanowią naruszenia prawa i nie mogą być podstawą do stwierdzenia nieważności Uchwały. Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać skargę za niezasadną. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

3) skargi Wojewody Dolnośląskiego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla północnej części obszaru Kępa Mieszczańska we Wrocławiu – **druk nr 1252/13**. Skarżący złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Nr XLVI/1105/13 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 27 czerwca 2013 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla północnej części obszaru Kępy Mieszczańskiej we Wrocławiu (dalej: „Uchwała”) wnosząc o stwierdzenie nieważności Uchwały w zakresie w jakim ustala ona drogi wewnętrzne bez określenia ich parametrów. Wobec odrębnego, niż Wojewoda Dolnośląski stanowiska, Komisja jest zdania, że skargę należy oddalić co pozwoli na kontynuowanie procedury skargowej przed sądem administracyjnym. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

4) skargi Wojewody Dolnośląskiego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic: Koreańskiej, Woskowej i Alei Róż we Wrocławiu – **druk nr 1244/13**. Skarżący złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Nr XLII/1044 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w rejonie ulic: Koreańskiej, Woskowej i Alei Róż we Wrocławiu (dalej: „Uchwała”) wnosząc o stwierdzenie nieważności Uchwały w zakresie w jakim ustala ona drogi wewnętrzne bez określenia ich parametrów, a także jako konsekwencja powyższego w zakresie braku zapewniania obsługi komunikacyjnej terenów dla których obsługi przewidziane zostały drogi objęte pierwszym zarzutem. Wobec odrębnego, niż Wojewoda Dolnośląski stanowiska, Komisja jest zdania, że skargę należy oddalić co pozwoli na kontynuowanie procedury skargowej przed sądem administracyjnym. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

5) wezwania pana do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1224/13**. Pismem z dnia 15 lipca 2013 r. (dalej: „Wzywający”) wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa powstałego, w ocenie Wzywającego, na skutek podjęcia uchwały XLVI/1124/12 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 27 czerwca 2013r. (dalej: „Uchwała”). Wezwanie dotyczy usunięcia naruszenia prawa poprzez dokonanie uchylenia wskazanej Uchwały w całości oraz podjęcia nowej uchwały stwierdzającej bezzynność Prezydenta Miasta Wrocławia w sprawie odwołania p. Marka Adamowicza ze stanowiska Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla Miasta Wrocławia, w związku z wnioskiem Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Budowlanego z dnia 22.01.2013 r. Wzywający złożył już wcześniej (w dniu 20.05.2013 r.) skargę na bezzynność Prezydenta Miasta Wrocławia w odwołaniu Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla miasta Wrocławia, która nie została uwzględniona przez Radę Miejską Wrocławia. Skutkiem tego było podjęcie zaskarżonej uchwały XLVI/1124/12 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 27 czerwca 2013r. Wzywający nie zgadza się z powyższym sposobem załatwienia sprawy, dlatego w oparciu o przepis 101 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U.

2013 r. poz. 594, dalej: „u.s.g.”) wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa w przedmiotowym zakresie. Zdaniem Wzywającego, zgodnie z art. 86 ust.2 pkt.2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 Prawo Budowlane (tekst jednolity: Dz. U. z 2010r. nr 243, poz. 1623 ze zm., dalej: „Prawo Budowlane”) Starosta (a w tym wypadku Prezydent) ma obowiązek odwołania powiatowego inspektora nadzoru budowlanego w przypadku, gdy wniosek taki złożył wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego. Mając na uwadze powyższe, zgodnie z pismem Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 22 stycznia 2013r. wnioskującym o odwołanie ze stanowiska Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego, p. Marka Adamowicza, Prezydent Miasta Wrocławia był zobligowany do dokonania powyższej czynności, a w obliczu jej niedokonania dopuścił się bezczynności. W zaistniałym stanie faktycznym niezbędne jest więc usunięcie powstałego naruszenia prawa i dokonanie wymaganej przepisami prawa czynności przez organ. W odpowiedzi na wyżej opisane wezwanie należy w pierwszej kolejności wskazać, iż w przedmiotowym stanie faktycznym Wzywający nie jest uprawniony do wezwania Rady Miejskiej Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa w trybie art. 101 ust.1 u.s.g. W tym trybie nie podlegają bowiem zaskarżeniu uchwały załatwiające skargi i wnioski z działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 267, dalej: „k.p.a.”) albowiem art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity: Dz. U. 2012 r. poz. 270 dale: „p.p.s.a.”) wykluczył z zakresu kognicji sądów administracyjnych *actiones populares*. Zgodnie z utrwalonymi poglądami judykatury „*Uchwała Rady Gminy w przedmiocie wniesionej na podstawie art. 227 k.p.a. skargi powszechnej jest w istocie zawiadomieniem o sposobie jej załatwienia. Nie stanowi ona rozstrzygnięcia sprawy z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 101 ust. 1 u.s.g. i z tych przyczyn nie podlega zaskarżeniu do sądu administracyjnego*” (postanowienie WSA w Rzeszowie z 7 sierpnia 2008 r., II SA/Rz 270/2008, CBOSA; postanowienie WSA w Warszawie z 19 maja 2004 roku, IV SA 1992/2003, *LexPolonica* nr 369779; postanowienie NSA z 12 kwietnia 2001 r., I SA 2668/2000, *Lex* nr 54426). Wezwanie do usunięcia naruszenia prawa jest czynnością poprzedzającą złożenie skargi do sądu administracyjnego. W tym przypadku zasadnym jest zbadać, czy Wzywający posiada w ogóle interes prawny do złożenia skargi (a w tym przypadku wezwania). Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą prawo do zaskarżania aktów administracyjnych przysługuje jedynie tym, którzy wykażą się konkretnym, indywidualnym interesem prawnym, wynikającym z konkretnej normy prawa materialnego. Zatem to na stronie skarżącej spoczywa obowiązek wykazania naruszenia tego interesu prawnego, pozostającego w związku z konkretną normą prawną, a który jest naruszany przez skarżony akt. (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 września 2011 r. II OSK 1333/2011). Przepis art. 101 ust. 1 u.s.g. nie daje podstawy do korzystania przez każdego z prawa do wniesienia skargi w „interesie publicznym” W wezwaniu z dnia 15 lipca 2013 r. Wzywający w najmniejszym stopniu nie wykazał interesu prawnego, a wobec jego braku należy uznać, iż Wzywający nie posiada legitymacji prawnej do skutecznego wniesienia skargi, a tym wypadku wezwania. Już z tego powodu przedmiotowe pismo wzywające do usunięcia naruszenia prawa powinno zostać odrzucone z przyczyn formalnych. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

6) wezwania pana do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1225/13**. Pismem z dnia 16 lipca 2013 r. (dalej: „Wzywający”) wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa powstałego, w ocenie Wzywającego, na skutek podjęcia uchwały XLVI/1124/12 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 27 czerwca 2013r.(dalej: „Uchwała”). Wezwanie dotyczy usunięcia naruszenia prawa poprzez unieważnienie wskazanej Uchwały w całości jako naruszającej prawo, tj. art. 86 ust.2 pkt.2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 Prawo Budowlane (tekst jednolity: Dz. U. z 2010r. nr 243, poz. 1623 ze zm., dalej: „Prawo Budowlane”). Zdaniem Wzywającego, w obliczu podjęcia powyższej uchwały oraz bezczynności Prezydenta Miasta Wrocławia doszło do sytuacji, gdzie uprawniony

organ – Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego uznał niekompetencję Powiatowego Inspektora Wzoru Budowlanego p. Marka Adamowicza i złożył w tym zakresie do Prezydenta Miasta Wrocławia wniosek o jego odwołanie, natomiast Prezydent Miasta Wrocławia tego wniosku nie uwzględnił, czym zdaniem Wzywającego naruszył przepis art., 86 ust. 2 pkt 2 Prawa Budowlanego. W odpowiedzi na wyżej opisane wezwanie należy w pierwszej kolejności wskazać, iż w przedmiotowym stanie faktycznym Wzywający nie jest uprawniony do wezwania Rady Miejskiej Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa w trybie art. 101 ust.1 u.s.g. W tym trybie nie podlegają bowiem zaskarżeniu uchwały załatwiające skargi i wnioski z działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 267, dalej: „k.p.a.”) albo- wem art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity: Dz. U. 2012 r. poz. 270 dalej: „p.p.s.a.”) wykluczył z zakresu kognicji sądów administracyjnych *actiones populares*. Zgodnie z utrwalonymi poglądami judykatury *„Uchwała Rady Gminy w przedmiocie wniesionej na podstawie art. 227 k.p.a. skargi powszechnej jest w istocie zawiadomieniem o sposobie jej załatwienia. Nie stanowi ona rozstrzygnięcia sprawy z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 101 ust. 1 u.s.g. i z tych przyczyn nie podlega zaskarżeniu do sądu administracyjnego”* (postanowienie WSA w Rzeszowie z 7 sierpnia 2008 r., II SA/Rz 270/2008, CBOSA; postanowienie WSA w Warszawie z 19 maja 2004 roku, IV SA 1992/2003, LexPolonica nr 369779; postanowienie NSA z 12 kwietnia 2001 r., I SA 2668/2000, Lex nr 54426). Wezwanie do usunięcia naruszenia prawa jest czynnością poprzedzającą złożenie skargi do sądu administracyjnego. W tym przypadku zasadnym jest zbadać, czy Wzywający posiada w ogóle interes prawny do złożenia skargi (a w tym przypadku wezwania). Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą prawo do zaskarżania aktów administracyjnych przysługuje jedynie tym, którzy wykażą się konkretnym, indywidualnym interesem prawnym, wynikającym z konkretnej normy prawa materialnego. Zatem to na stronie skarżącej spoczywa obowiązek wykazania naruszenia tego interesu prawnego, pozostającego w związku z konkretną normą prawną, a który jest naruszany przez skarżony akt. (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 września 2011 r. II OSK 1333/2011) Przepis art. 101 ust. 1 u.s.g. nie daje podstawy do korzystania przez każdego z prawa do wniesienia skargi w „interesie publicznym” W wezwaniu z dnia 16 lipca 2013 r. Wzywający w najmniejszym stopniu nie wykazał interesu prawnego, a wobec jego braku należy uznać, iż Wzywający nie posiada legitymacji prawnej do skutecznego wniesienia skargi, a tym wypadku wezwania. Już z tego powodu przedmiotowe pismo wzywające do usunięcia naruszenia prawa powinno zostać odrzucone z przyczyn formalnych. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

7) wezwania pana do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1226/13**. Pismem z dnia 15 lipca 2013 r. (dalej: „Wzywający”) wezwał Radę Miejską Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa powstałego, w ocenie Wzywającego, na skutek podjęcia uchwały XLVI/1124/12 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 27 czerwca 2013r. (dalej: „Uchwała”). Wezwanie dotyczy usunięcia naruszenia prawa poprzez unieważnienie wskazanej Uchwały w całości jako naruszającej prawo, tj. art. 86 ust.2 pkt.2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 Prawo Budowlane (tekst jednolity: Dz. U. z 2010r. nr 243, poz. 1623 ze zm., dalej: „Prawo Budowlane”). Zdaniem Wzywającego, w obliczu podjęcia powyższej uchwały oraz bezczynności Prezydenta Miasta Wrocławia doszło do sytuacji awaryjnej, gdzie uprawniony organ – Dolnośląski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego uznał niekompetencję Powiatowego Inspektora Wzoru Budowlanego p. Marka Adamowicza i złożył w tym zakresie do Prezydenta Miasta Wrocławia wniosek o jego odwołanie, natomiast Prezydent Miasta Wrocławia tego wniosku nie uwzględnił, czym zdaniem Wzywającego naruszył przepis art., 86 ust. 2 pkt 2 Prawa Budowlanego. W odpowiedzi na wyżej opisane wezwanie należy w pierwszej kolejności wskazać, iż w przedmiotowym stanie faktycznym Wzywający nie jest uprawniony do wezwania Rady Miejskiej Wrocławia do usunięcia naruszenia prawa w

trybie art. 101 ust.1 u.s.g. W tym trybie nie podlegają bowiem zaskarżeniu uchwały załatwiające skargi i wnioski z działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 267, dalej: „k.p.a.”) albowiem art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity: Dz. U. 2012 r. poz. 270 dalej: „p.p.s.a.”) wykluczył z zakresu kognicji sądów administracyjnych *actiones populares*. Zgodnie z utrwalonymi poglądami judykatury „Uchwała Rady Gminy w przedmiocie wniesionej na podstawie art. 227 k.p.a. skargi powszechnej jest w istocie zawiadomieniem o sposobie jej załatwienia. Nie stanowi ona rozstrzygnięcia sprawy z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 101 ust. 1 u.s.g. i z tych przyczyn nie podlega zaskarżeniu do sądu administracyjnego” (postanowienie WSA w Rzeszowie z 7 sierpnia 2008 r., II SA/Rz 270/2008, CBO-SA; postanowienie WSA w Warszawie z 19 maja 2004 roku, IV SA 1992/2003, LexPolonica nr 369779; postanowienie NSA z 12 kwietnia 2001 r., I SA 2668/2000, Lex nr 54426). Wezwanie do usunięcia naruszenia prawa jest czynnością poprzedzającą złożenie skargi do sądu administracyjnego. W tym przypadku zasadnym jest zbadać, czy Wzywający posiada w ogóle interes prawny do złożenia skargi (a w tym przypadku wezwania). Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą prawo do zaskarżania aktów administracyjnych przysługuje jedynie tym, którzy wykazą się konkretnym, indywidualnym interesem prawnym, wynikającym z konkretnej normy prawa materialnego. Zatem to na stronie skarżącej spoczywa obowiązek wykazania naruszenia tego interesu prawnego, pozostającego w związku z konkretną normą prawną, a który jest naruszany przez skarżony akt. (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 22 września 2011 r. II OSK 1333/2011) Przepis art. 101 ust. 1 u.s.g. nie daje podstawy do korzystania przez każdego z prawa do wniesienia skargi w „interesie publicznym” W wezwaniu z dnia 15 lipca 2013 r. Wzywający w najmniejszym stopniu nie wykazał interesu prawnego, a wobec jego braku należy uznać, iż Wzywający nie posiada legitymacji prawnej do skutecznego wniesienia skargi, a tym wypadku wezwania. Już z tego powodu przedmiotowe pismo wzywające do usunięcia naruszenia prawa powinno zostać odrzucone z przyczyn formalnych. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

8) skargi pani - na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1229/13**. Pismem z dnia 12.06.2013 r. pani (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na Prezydenta Miasta Wrocławia za niewywiązanie się Gminy Wrocław z postanowień uchwały nr 1/2006/MW z dnia 27.03.2006 r. właścicieli lokali tworzących Wspólnotę Mieszkaniową nieruchomości przy ul. we Wrocławiu (dalej: „Nieruchomość”). Skarżąca poinformowała, iż Gmina Wrocław sprzedając lokale mieszkalne w Nieruchomości, wydzieliła część strychową Nieruchomości, zamierzając ją zaadaptować i zbyć jako odrębny lokal mieszkalny. Gmina Wrocław odstąpiła jednak od tego zamiaru, zachowując w dalszym ciągu swój udział w częściach wspólnych Nieruchomości w wysokości 19%. W związku z wybuchem gazu w Nieruchomości w 2005 r. powstała konieczność wykonania prac remontowych, których koszty pokryli właściciele wyodrębnionych lokali mieszkalnych w Nieruchomości, również w zakresie przypadającym na udział Gminy Wrocław w częściach wspólnych Nieruchomości. Skarżąca wskazała, iż pomimo podpisanego zobowiązania przez przedstawiciela Gminy i wielokrotnego wzywania do zwrotu należnej części poniesionych kosztów odbudowy, Gmina nie zwróciła żadnych pieniędzy. W odpowiedzi na skargę Prezydent Miasta Wrocławia wyjaśnił, iż Gmina Wrocław posiada udział w częściach wspólnych Nieruchomości w wysokości 19% nie będąc właścicielem żadnego lokalu. Stosownie zatem do przepisu art. 12 ustawy z dnia 24.06.1994 r. o własności lokali, zgodnie z którym obowiązek ponoszenia wydatków i ciężarów związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej ciąży na właścicielach lokali, koszty wykonanych prac remontowych w przedmiotowej sprawie nie obciążają Gminy Wrocław. W odpowiedzi wskazano ponadto, iż powoływana w skardze uchwała nr 1/2006/MW z dnia 27.03.2006 r. zobowiązująca Gminę Wrocław do partycypacji w kosztach wskazanych w skardze prac remontowych, nie została podjęta jednomyślnie przez wszystkich właścicieli, jak tego nakazuje przepis art. 199 Kodeksu cywilnego w odniesieniu do czynności, które

przekraczają zakres zwykłego zarządu rzeczą wspólną, gdyż w imieniu właściciela lokalu nr 1 głosowała osoba nie figurująca jako właściciel w ewidencji Zarządu Geodezji Kartografii i Katastru Miejskiego Wrocławia oraz księdze wieczystej Nieruchomości. W związku z powyższym w/w uchwała, w ocenie Prezydenta Miasta Wrocławia, nie może funkcjonować w obrocie prawnym. W ocenie Komisji spór w przedmiotowej sprawie ma charakter cywilnoprawny, a w tym zakresie Rada Miejska nie posiada kompetencji do rozstrzygania. Gmina Wrocław gospodarując mieniem wykonuje swoje uprawnienia ze sfery dominium, a nie imperium, w którym występuje element władztwa administracyjnego. W sferze dominium jednostka samorządu terytorialnego występuje w imieniu własnym, w ramach przysługujących jej, jako osobie prawnej, uprawnień. W tej sferze nie działa w sposób władczy, lecz na równi z innymi podmiotami występuje w obrocie prawnym, wykonując uprawnienia przysługujące jej z tytułu posiadanych praw. Właściwym w sprawie jest jedynie niezawisły sąd. Mając na uwadze powyższe, uznać należy, iż w zakresie rozpatrywanym w trybie działu VIII kpa skarga jest w całości bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 2, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

9) skargi pani na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1278/13**. Pismem z dnia 19.06.2013 r. pani (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na „bezczytność Prezydenta Wrocławia w przedmiocie zaniechania obowiązków przez urzędników Urzędu Miejskiego w sprawie naruszenia własności i uporczywie długie załatwianie sprawy”. Skarżąca wskazała, iż jest właścicielką nieruchomości gruntowych położonych we Wrocławiu przy ul oraz oznaczonych geodezyjnie jako działki nr 17/1, 17/2, 17/3, 17/4, 17/5, 17/6 oraz 17/7. W związku z prowadzonymi przez Gminę Wrocław inwestycjami, wystąpiono do Skarżącej o wyrażenie zgody na czasowe zajęcie terenu działek oznaczonych nr 17 oraz 17/1 w pasie o szerokości ok. 20 m. pod budowę sieci kanalizacji sanitarnej, deszczowej i wodociągu, a także na wykonanie utwardzonych dojazdów do studzienek kanalizacyjnych oraz hydrantów, i zapewnienie służbom MPWiK dostępu do studzienek kanalizacyjnych do czasu wykupu gruntu. Skarżąca podkreśliła, iż w dniu 21.08.2003 r. wyraziła jedynie wstępną zgodę na zajęcie terenu, natomiast ostateczną zgodę miała wyrazić po przedstawieniu warunków odszkodowania z tego tytułu, której jednakże, jak sama twierdzi, ostatecznie nie wyraziła. Pomimo to Skarżąca została poinformowana przez wykonawcę w/w robót, iż z dniem 14.04.2008 r. rozpocznie prace na gruntach Skarżącej. Następnie pismem z dnia 06.08.2010 r. została poinformowana przez Departament Infrastruktury i Gospodarki, iż rozpoczęcie robót nastąpiło w dniu 03.09.2007 r. Tymczasem operat szacunkowy w zakresie odszkodowania z tytułu zajęcia gruntu Skarżącej dotyczył okresu od 01.12.2008 r. do 31.12.2010 r., co zdaniem Skarżącej stanowiło dla niej niekorzystne wyliczenie odszkodowania, poprzez nieuwzględnienie całkowitego, faktycznego zajęcia jej gruntu. W skardze zarzucono ponadto, iż przez nieruchomości Skarżącej przeprowadzono bez jej zgody utwardzoną drogę ogólnodostępną, z której korzystają osoby postronne, a na pozostałej części nieruchomości składowane są odpady prowadzonych robót. Skarżąca wskazała, iż pismami z dnia 21.10.2009 r. oraz 16.12.2009 r. skierowanymi do Wydziału Inwestycji Urzędu Miejskiego Wrocławia oraz pismem z dnia 1.09.2010 r. skierowanym do Prezydenta Wrocławia, wnosila o doprowadzenie terenu jej działek do stanu poprzedniego, oraz zaprzestanie robót prowadzonych bez jej zgody. Skarżąca podniosła także, iż drogi gminne, uszkodzone na skutek prowadzonych inwestycji przez Gminę Wrocław, nie zostały po jej zakończeniu odbudowane. W odpowiedzi na skargę Prezydent Wrocławia wskazał, że w dokumentach Urzędu Miasta znajdują się podpisane w dniu 22.08.2003 r. dwa oświadczenia, w których Skarżąca wyraziła bez żadnych zastrzeżeń zgodę na czasowe zajęcie terenu, na działkach nr 17 AM 21 obręb Brochów oraz 17 AM 23 obręb Brochów, należących do Skarżącej, o szerokości pasa ok 20 m pod budowę sieci kanalizacji sanitarnej, deszczowej i wodociągu, lokalizację elementów projektowanego systemu, na prowadzenie robót budowlano-montażowych związanych z budową w/w sieci, na wykonanie utwardzonych dojazdów do studzienek kanalizacyjnych oraz hydrantów, a także po zakończeniu robót, na zapewnienie odstępu służbom MPWiK do studzienek kanalizacyjnych, do czasu

wykupu gruntu. Adnotacja Skarżącej o wyrażeniu jedynie wstępnej zgody na zajęcie działek pochodzi z dnia 21.08.2003 r., tj. dzień przed podpisaniem dwóch bezwarunkowych oświadczeń. Bezsprzecznie więc, zdaniem Prezydenta Wrocławia, oświadczenia z dnia 22.08.2003 r. stanowiły podstawę do prowadzenia inwestycji na działkach Skarżącej. W trakcie prowadzonych robót czyniono starania w celu ustalenia kwoty odszkodowania za czasowe zajęcie terenu Skarżącej. Pierwotnie zaproponowano Skarżącej zawarcie ugody dotyczącej wypłaty odszkodowania za okres od dnia 1 grudnia 2008 r., jednakże w związku z przedłożeniem przez Skarżącą pisma wykonawcy o rozpoczęciu prac na jej gruntach w dniu 14.04.2008 r., ponownie dokonano przeliczenia wysokości odszkodowania. Skarżąca jednak po raz kolejny zakwestionowała przyjętą przez rzeczoznawcę datę rozpoczęcia prac na jej działkach, wskazując, iż zgodnie z pismem Departamentu Infrastruktury i Gospodarki rozpoczęcie robót nastąpiło w dniu 03.09.2007 r. W tym przypadku nie można było uwzględnić wniosku Skarżącej, a to z uwagi na fakt, iż data 03.09.2007 r. stanowi datę rozpoczęcia prac zadania inwestycyjnego „Rozbudowa kanalizacji sanitarnej na osiedlu Brochów-Jagodno”, a nie datę rozpoczęcia prac na działkach Skarżącej. Wielokrotnie składane propozycje odszkodowania były przez Skarżącą odrzucane. W odniesieniu do dojazdu technologicznego do obsługi kanału sanitarnego, Prezydent Wrocławia wskazał, iż wybudowany on został na gruntach Skarżącej stanowiących pola, które nie są ogrodzone w związku z czym nie sposób zapobiec korzystaniu z niego przez osoby trzecie. W ocenie Prezydenta Wrocławia zabezpieczenie nieruchomości przed dostępem osób postronnych leży po stronie właściciela nieruchomości, w przedmiotowej sprawie, do Skarżącej. W odpowiedzi na skargę wyjaśniono także, iż roboty w ramach całej inwestycji zostały zakończone i odebrane przez Inżyniera Kontraktu z datą 03.11.2009 r. Po zakończeniu prac budowlanych zarówno drogi jak i teren przyległy zostały uporządkowane, co potwierdza oświadczenie złożone przez kierownika budowy, inspektora nadzoru, protokół odbioru inwestycji oraz protokoły z przeglądów gwarancyjnych, a także pozwolenia na użytkowanie wydane przez Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego. Gmina Wrocław nie może natomiast odpowiadać za sytuacje związane z podrzucaniem zanieczyszczeń, czy też resztek materiałów budowlanych. Ponadto wizja lokalna obecnego stanu dróg przeprowadzona w dniu 10.05.2013 r. przez pracownika Urzędu Miasta nie potwierdziła uwag Skarżącej dotyczących braku odtworzenia nawierzchni drogi gminnej. W związku z powyższymi wyjaśnieniami, Prezydent Wrocławia uznał zarzuty Skarżącej za bezzasadne. W ocenie Komisji należy uznać, iż Skarżąca, wbrew jej twierdzeniom wyrażonym w skardze, faktycznie wyraziła bezwarunkową zgodę na wykonanie robót na terenie jej nieruchomości. Wstępne wyrażenie zgody na zajęcie nieruchomości udzielone przez Skarżącą z zastrzeżeniem warunku, zostało zamieszczone na piśmie zwracającym się do Skarżącej właśnie o udzielenie wstępnej akceptacji. Kolejne już oświadczenia Skarżącej, opatrzone datą późniejszą, wyrażają bezwarunkową zgodę na zajęcie nieruchomości celem wykonania robót budowlanych. W odniesieniu do podnoszonej przez Skarżącą kwestii nieuporządkowania terenu po przeprowadzonej przez Gminę Wrocław inwestycji należy wskazać, iż w świetle zgromadzonej dokumentacji, trudno jest wskazać podmiot odpowiedzialny za taki stan rzeczy. Protokoły odbioru inwestycji oraz protokoły pogwarancyjne wskazują na uprzątnięcie terenu przez wykonawców, jednocześnie należy wskazać, iż na nieruchomościach sąsiednich prowadzone są obecnie prywatne prace budowlane, które mogły doprowadzić do zaśmiecenia działek Skarżącej. Natomiast odnosząc się do odtworzenia drogi gminnej, należy uznać, iż fakt jej odtworzenia został potwierdzony dokumentacją fotograficzną wykonaną w trakcie przeprowadzonej w dniu 10.05.2013 r. wizji lokalnej. Nie sposób także uznać, iż fakt przeciągania się negocjacji związanych z wypłatą odszkodowania z tytułu czasowego zajęcia nieruchomości Skarżącej obciąża Prezydenta Wrocławia, skoro Skarżąca odrzuca kolejne propozycje poparte operatem szacunkowym sporządzonym przez rzeczoznawcę majątkowego. Mając na uwadze powyższe należy uznać skargę za bezzasadną. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

10) skargi pana _____ na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 1272/13**. Pismem z dnia 26.08.2013 r. par _____ (dalej: „Skarżący”) zło-

żył skargę na bezczynność Prezydenta Wrocławia w sprawie realizacji ustawy z dnia 14.12.2012 r. o odpadach. Skarżący wskazał, iż jest właścicielem nieruchomości przy ul. _____, na której znajduje się domek jednorodzinny, oraz oświadczył, iż zadeklarował selektywną zbiórkę odpadów. W skardze podniesiono, iż worki służące do selektywnego zbierania odpadów nie są regularnie dostarczane, a odpady z nieruchomości Skarżącego nie są w ogóle odbierane. W związku z powyższym Skarżący zażądał podjęcia natychmiastowych działań w kierunku zapewnienia odbioru odpadów zgodnie z obowiązującym prawem. W odpowiedzi na skargę Prezydent Wrocławia wskazał, iż skontaktował się z firmą Trans-Formers sp. z o.o., obsługującą m.in. nieruchomość Skarżącego, w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Z uzyskanych informacji wynika, iż nieruchomość Skarżącego została już wyposażona w worki na segregowane odpady komunalne oraz dostarczony został pojemnik na papier i tekturę, a zalegające odpady zostały odebrane. Prezydent Wrocławia zobowiązał także firmę Trans-Formers sp. z o.o. do regularnego odbierania odpadów oraz systematycznego dostarczania worków na segregowane odpady komunalne. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 2, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skarży;

11) wezwania pan _____ do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie metod ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi i stawek tej opłaty – **druk nr 1223/13**. Pismem z dnia 10 czerwca 2013 r., zatytułowanym „protest”, skierowanym do Rady Miejskiej Wrocławia, pan

dalej: „Wzywająca”) zaprotestowała „przeciwko wprowadzeniu od miesiąca lipca 2013 r. naliczeń za wywóz śmieci w mieszkaniach spółdzielni mieszkaniowych, zarówno od metrażu, jak i ilości osób zamieszkałych”. Zdaniem Wzywającej śmieci powstają od ilości osób zamieszkałych, a nie od powierzchni mieszkania. Wzywająca wskazała ponadto, iż mieszkanie zajmuje wraz z córką, która ma niskie zarobki, sama natomiast utrzymuje się z niezbyt wysokiej emerytury. W odpowiedzi na powyższe Prezydent Miasta Wrocławia wskazał, iż opłata za gospodarowanie odpadami nie jest opłatą o charakterze ekwiwalentnym i zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie jest wyłącznie pochodną ilości wytwarzanych przez właścicieli nieruchomości odpadów. Istotnym czynnikiem mającym wpływ na wysokość stawek przyjętych uchwałą nr XLII/978/13 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie metod ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi i stawek tej opłaty (dalej: „Uchwała”), jest realizacja obowiązków ustawowych w postaci osiągania określonych poziomów przetworzenia odpadów komunalnych. Poza tym wyjaśniono, iż wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami w pewnym zakresie zależy również od warunków lokalnych, niezależnych od gminy. Czynnikiem takim może być ilość i konkurencyjność istniejących regionalnych instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych. We Wrocławiu zastosowano system mieszany, uzależniono metodę ustalenia opłaty w zależności od zajmowanej powierzchni przypadającej na jednego mieszkańca oraz rodzaju zabudowy nieruchomości. Ponieważ wielu mieszkańców Wrocławia mieszka w budynkach wielolokalowych, działanie takie miało na celu ochronę najsłabszych wielodzietnych rodzin oraz osób starszych, samotnie zamieszkujących. W związku z powyższym Prezydent miasta Wrocławia uznał, iż wniesione wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie zasługuje na uwzględnienie. W okolicznościach niniejszej sprawy należy potraktować pismo z dnia 10 czerwca 2013 r., zatytułowane „protest”, jako wezwanie do usunięcia naruszenia prawa w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, z uwagi na fakt, iż w swej treści wskazuje na naruszenie interesu prawnego Wzywającej uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia. Odwołując się do zarzutów podniesionych przez Wzywającą należy wskazać na przepis art. 6j ust. 1 w związku art. 6k ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jednolity: Dz. U. 2012 r. poz. 391 z późn. zm., dalej: „Ustawa”), zgodnie z którym opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi może stanowić iloczyn liczby mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość, lub ilości zużytej wody z danej nieruchomości, lub powierzchni lokalu mieszkalnego - oraz stawki opłaty ustalonej przez Radę Gminy w drodze Uchwały, przy czym dopuszcza się stosowanie więcej niż jednej metody ustalenia opłat na obszarze gminy. W zakresie podnoszonej w wezwaniu sytuacji materialnej

Wzywającej należy wyjaśnić, iż Ustawa nie przewiduje różnicowania stawek w zależności od sytuacji majątkowej czy innych cech wyróżniających mieszkańców danej nieruchomości spośród ogółu mieszkańców gminy. Mając na uwadze powyższe wezwanie do usunięcia naruszenia prawa należy uznać za niezasadne. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wezwania;

12) skargi P.H.U. EXIST-III Grzegorz Drabczyński do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1236/13**. Skarżący złożyli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), zarzucając, iż została podjęta z naruszeniem przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali. W ocenie Skarżących, na skutek w/w naruszeń, Uchwała nie określa w sposób jednoznaczny podmiotu zobowiązanego do wypełnienia, podpisania deklaracji, a tym samym podmiotu zobowiązanego do uiszczenia opłat. W związku z powyższym Skarżący wnieśli o stwierdzenie nieważności Uchwały. Analizując zarzuty stawiane przez Skarżących należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. Podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych związanych z gospodarowaniem odpadami zostały wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać skargę za niezasadną. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 2, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

13) skargi ADMIROM-5 sp. z o.o. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1237/13**. Skarżący złożyli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), zarzucając, iż została podjęta z naruszeniem przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali. W ocenie Skarżących, na skutek w/w naruszeń, Uchwała nie określa w sposób jednoznaczny podmiotu zobowiązanego do wypełnienia, podpisania deklaracji, a tym samym podmiotu zobowiązanego do uiszczenia opłat. W związku z powyższym Skarżący wnieśli o stwierdzenie nieważności Uchwały. Analizując zarzuty stawiane przez Skarżących należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. Podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych związanych z gospodarowaniem odpadami zostały wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać skargę za niezasadną. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 2, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

14) skargi Kompleksowa Obsługa Osiedla sp. z o.o. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1238/13.** Skarżący złożyli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), zarzucając, iż została podjęta z naruszeniem przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali. W ocenie Skarżących, na skutek w/w naruszeń, Uchwała nie określa w sposób jednoznaczny podmiotu zobowiązanego do wypełnienia, podpisania deklaracji, a tym samym podmiotu zobowiązanego do uiszczenia opłat. W związku z powyższym Skarżący wnieśli o stwierdzenie nieważności Uchwały. Analizując zarzuty stawiane przez Skarżących należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. Podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych związanych z gospodarowaniem odpadami zostały wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać skargę za niezasadną. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 2, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

15) skargi „Zarządca” sp. z o.o. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1239/13.** Skarżący złożyli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), zarzucając, iż została podjęta z naruszeniem przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali. W ocenie Skarżących, na skutek w/w naruszeń, Uchwała nie określa w sposób jednoznaczny podmiotu zobowiązanego do wypełnienia, podpisania deklaracji, a tym samym podmiotu zobowiązanego do uiszczenia opłat. W związku z powyższym Skarżący wnieśli o stwierdzenie nieważności Uchwały. Analizując zarzuty stawiane przez Skarżących należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. Podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych związanych z gospodarowaniem odpadami zostały wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać skargę za niezasadną. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 2, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

16) skargi Zakładu Gospodarki Nieruchomościami WRO-DOM sp. z o.o. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1240/13.** Skarżący złożyli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), zarzucając, iż została podjęta z naruszeniem przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września

1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali. W ocenie Skarżących, na skutek w/w naruszeń, Uchwała nie określa w sposób jednoznaczny podmiotu zobowiązanego do wypełnienia, podpisania deklaracji, a tym samym podmiotu zobowiązanego do uiszczenia opłat. W związku z powyższym Skarżący wniesli o stwierdzenie nieważności Uchwały. Analizując zarzuty stawiane przez Skarżących należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. Podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych związanych z gospodarowaniem odpadami zostały wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać skargę za niezasadną. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 2, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

17) skargą Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej CENTRUM sp. z o.o. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1241/13**. Skarżący złożyli skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), zarzucając, iż została podjęta z naruszeniem przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali. W ocenie Skarżących, na skutek w/w naruszeń, Uchwała nie określa w sposób jednoznaczny podmiotu zobowiązanego do wypełnienia, podpisania deklaracji, a tym samym podmiotu zobowiązanego do uiszczenia opłat. W związku z powyższym Skarżący wniesli o stwierdzenie nieważności Uchwały. Analizując zarzuty stawiane przez Skarżących należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. Podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych związanych z gospodarowaniem odpadami zostały wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać skargę za niezasadną. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 2, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

18) skargi „Zarządzanie Nieruchomościami HJW” sp. z o.o. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi – **druk nr 1242/13**. Skarżący złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę Rady Miejskiej Wrocławia Nr XLII/979/13 z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wzoru deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (dalej: „Uchwała”), zarzucając, iż została podjęta z naruszeniem przepisu art. 3 w związku z art. 6m ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, art. 185 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, art. 18 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali. W ocenie Skarżącego, na skutek w/w naruszeń, Uchwała umożliwia ustalenie w sposób nie budzący wątpliwości kto, w jakim charakterze lub w czym imieniu ma złożyć deklarację o ustaleniu wysokości opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi. W związku z powyższym Skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności Uchwały. Analizując zarzuty stawiane przez Skarżącego należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 6n ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o

utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2012.391 j.t., z późn. zm., dalej: „Ustawa”), obowiązkiem Rady Miejskiej Wrocławia było jedynie uchwalenie wzoru umożliwiającego każdemu zobowiązanemu Ustawą złożenie deklaracji, obejmującego ponadto objaśnienia dotyczące sposobu jej wypełnienia. Podmioty zobowiązane do ponoszenia ciężarów publicznoprawnych związanych z gospodarowaniem odpadami zostały wskazane w Ustawie. Akty prawa miejscowego zaś nie mogą powtarzać regulacji ustawowych, nie mogą ich również modyfikować a nawet doprecyzowywać i wyjaśniać. Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać skargę za niezasadną. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 2, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o oddalenie przedmiotowej skargi;

19) skargi pani na Dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego – **druk nr 1230/13**. Pismem z dnia 24.06.2013 r. pan

(dalej: „Skarżący”) złożył skargę na postępowanie dyrektora Zarządu Zasobu Komunalnego jednostki budżetowej Gminy Wrocław we Wrocławiu. Skarżący podniósł zarzut, że postępowanie dotyczące spełnienia przez niego świadczenia za wynajem „garażu” przy ulicy we Wrocławiu na podstawie umowy z dnia 08.11.1991 r. jest sprzeczne z normami prawnymi i ukształtowanym porządkiem prawnym. Pan , ponadto twierdzi, że umowa najmu z dnia 24.06.1994 r. co najmniej od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 24.06.1994 roku o własności lokali, oraz wobec powstania wspólnoty mieszkaniowej, powinna zostać wypowiedziana przez Gminę Wrocław i to bez zachowania terminu wypowiedzenia, a pomieszczenie w niej ujęte wykreślone z prowadzonej ewidencji garaży. Zdaniem Skarżącego jest ono bowiem wliczane do powierzchni użytkowej wszystkich lokali pozostających w wyłącznym władaniu wspólnoty i odpowiednio do wysokości posiadanych udziałów rozliczane w kosztach naliczanych członkom. Nadto pan podniósł, że pomieszczenie to nie stanowi garażu w rozumieniu rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 14.12.1994 roku w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie oraz nie stanowi stanowiska postojowego dla samochodów osobowych w myśl postanowień rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002 roku w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. W przedmiotowej sprawie Skarżący zawarł kolejne umowy najmu pomieszczenia-garażu o powierzchni 26,22 m² położonego w budynku przy ulicy dniu 17.02.1976 r., 29.12.1988 r. oraz 08.11.1991 r. Na podstawie ostatniej umowy najmu Skarżący zobowiązał się do opłacania czynszu w wysokości 32,31 złotych brutto miesięcznie. Pan

nie opłacał jednakże regularnie czynszu w związku z czym powstała kwota zadłużenia, która w wezwaniu do zapłaty z dnia 01.06.2011 r. została określona przez Zarząd Zasobu Komunalnego na kwotę 1273,69 zł, nie uwzględniając odsetek. Z wezwaniem tym nie zgadza się Skarżący, a powyższe okoliczności sprawiły, iż skarga stała się zdaniem pana konieczna i uzasadniona.

Stanowisko w przedmiocie skargi zajął pan Piotr Paś Dyrektor Zarządu Zasobu Komunalnego w piśmie z dnia 19.07.2013 r. stwierdzając, że umowa z dnia 08.11.1991 r. jest nadal obowiązująca i na jej podstawie pan powinien opłacać czynsz w wysokości 32,31 zł brutto miesięcznie. Ponadto podniósł, że Skarżący przez 40 lat użytkował garaż i nie kwestionował jego powierzchni, przynależności do części wspólnej czy spełniania warunków garażu, aż do momentu otrzymania wezwania do zapłaty. Zdaniem Komisji skarga wniesiona przez Skarżącego jest w całości bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Z dokumentacji przedstawionej przez Zarząd Zasobu Komunalnego we Wrocławiu wynika, że postępowanie w przedmiotowej sprawie było prowadzone w oparciu o istniejące przepisy prawa. Po pierwsze w umowie dotyczącej najmu przedmiotowego pomieszczenia-garażu z dnia 08.11.1991 r. (a także we wcześniejszych umowach) pan zobowiązał się dobrowolnie do płacenia czynszu w wysokości 32,31 zł w zamian za korzystanie z pomieszczenia - garażu. Skarżący nie przedstawiał swoich wątpliwości, ani nie kwestionował istniejącego stanu rzeczy do czasu otrzymania wezwania do zapłaty. W przedmiotowym okresie Skarżący użytkował pomieszczenie udostępniane mu w charakterze garażu, nie wypowiedział umowy najmu, która nadal w omawianym okresie obowiązywała i pan

powinien uiścić umówiony czynsz do którego płacenia się zobowiązał. Po drugie stwierdzić należy, że budynek składa się z siedmiu lokali mieszkalnych i jednego lokalu użytkowego w postaci garażu. Przedmiotowe pomieszczenie udostępniane w charakterze garażu nie przynależy do innego lokalu, stanowi wydzieloną trwałymi ścianami izbę w obrębie budynku, w związku z czym może być przedmiotem odrębnej umowy sprzedaży, gdyż stanowi samodzielny lokal użytkowy. Nie stanowi ono zatem części wspólnej. Zgodnie z art. 4. 1. Ustawy o z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali dotychczasowemu właścicielowi nieruchomości przysługują co do niewyodrębnionych lokali oraz co do nieruchomości wspólnej takie same uprawnienia, jakie przysługują właścicielom lokali wyodrębnionych. Lokal ten jest nadal własnością gminy i powstanie wspólnoty mieszkaniowej, której członkiem jest także gmina, a następnie powierzenie zarządu nieruchomością firmie „Zarządzanie Nieruchomościami HJW” Sp. z o.o. nie spowodowały zmiany właściciela przedmiotowego pomieszczenia-garażu. Po trzecie wejście w życie ustawy z dnia 24.06.1994 roku o własności lokali, zdaniem Komisji nie miało bezpośredniego wpływu na umowę zawartą między Skarżącym, a Gminą Wrocław, podobnie jak rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 14.12.1994 roku w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, które następnie zostało uchylone i zastąpione przez rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002 roku w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Pierwsza umowa, a także następne zostały bowiem zawarte przed wejściem w życie wspomnianych przepisów, a w umowie zostało określone, że pomieszczenie to wynajmowane będzie jako garaż i z mocy prawa nie doszło do zmiany umowy. Skarżący natomiast nadal użytkował pomieszczenie, nie wypowiedział umowy i w związku z tym powinien opłacać umówiony czynsz. Mając powyższe na uwadze przyjąć należy, że przedstawiane przez Skarżącego zarzuty są niezasadne, subiektywne i nie znajdują odzwierciedlenia w zgromadzonej dokumentacji. A zatem, skarga wniesiona przez Skarżącego jest w całości bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie w zakresie rozpatrywanym w trybie działu VIII kpa. Należy jednocześnie zwrócić w uwagę na fakt, iż spór dotyczy łączącego strony tj. Gminę Wrocław ze Skarżącym stosunku najmu, który ma charakter cywilnoprawny. W tym zakresie jednak Rada Miejska nie posiada kompetencji do rozstrzygania. Właściwym w sprawie jest jedynie niezawisły sąd. Rada Miejska nie jest też upoważniona do zobowiązywania dyrektora ZZK do zachowań, o które wnioskuje Skarżący w piśmie z dnia 21 sierpnia br. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

20) skargi pa na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 1231/13**. Pismem z dnia 23.04.2013 r., (data wpływu do Biura Rady Miejskiej Wrocławia 25.07.2013 r.) Pani (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na działanie Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu, polegające na nienależytym dbaniu o infrastrukturę drogową i mienie komunalne, poprzez tolerowanie zajęcia pasa drogowego działki Nr 34/5 przy ul. we Wrocławiu przez właściciela posesji znajdującej się przy ul. we Wrocławiu. Skarżąca podniosła, iż ogrodzenie postawione przez właściciela posesji przy ul. zajmuje część chodnika (ok. 12 cm) w kierunku osi jezdni. Przy dokonywanym w roku bieżącym ponownym wyznaczaniu granic działki przy ul. nie został uwzględniony fakt, że granica działki (a tym bardziej ogrodzenie) nie może wychodzić na drogę, gdyż nie zostanie wówczas zachowana jej minimalna szerokość – t.j. 3 m. Stanowisko w przedmiocie skargi zajął Dyrektor Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu (dalej: „ZDIUM”), który w piśmie z dnia 31.07.2013r. ustosunkował się do pisma Skarżącej, w którym podniósł, iż przedmiotowa sprawa została zbadana przez organ zarządzający drogą wewnętrzną, jaką stanowi ul. W wyniku przeprowadzonych czynności przez Zarząd Geodezyjny ZDIUM, w tym pomiarów sytuacyjnych z dnia 27.05.2013 r., wykazano, iż ponowne wyznaczenie granic działki przy ul. zostało dokonane prawidłowo. Stwierdzono minimalne odchylenia od dotychczas obowiązujących granic prawnych, które mieszczą się jednak w granicach błędu pomiaru geodezyjnego (do 7 cm). Ponadto wskazano, iż szerokość

działki 34/5 przez którą przebiega droga wynosi 6 m, natomiast jezdni ma szerokość 4,58 m, co zapewnia wystarczające i zgodne z przepisami prawa dojście/dojazd do innych posesji. Minimalne zajęcie (do 7 cm) działki 34/5 nie ma wpływu na zapewnienie obsługi komunikacyjnej nieruchomości położonej przy ul. Zbożowej nr 16 oraz 16 a (posesji Skarżącej). W opinii ZDIUM twierdzenie Skarżącej o zajęciu działki 34/5 na szerokości 12 cm jest bezpodstawne, bowiem nie znajduje potwierdzenia w pomiarach dokonanych przez Zarząd Geodezyjny ZDIUM i zgromadzonych w sprawie dokumentach, przy czym Skarżąca nie przedstawiła żadnych dowodów wskazujących na szerokość zajęcia w/w działki. To samo tyczy się zarzutu naruszenia minimalnej szerokości jezdni (3m). Mając na uwadze powyższe ZDIUM wniósł o nieuwzględnienie skargi jako oczywiście bezzasadnej. Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 260, dalej „u.d.p.”) drogami wewnętrznymi są drogi, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczone do żadnej z kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym tych dróg. Zgodnie z wyjaśnieniami uzyskanymi ze ZDIUM właśnie do rzeczonoj kategorii zaliczana jest ulica Zbożowa, na której doszło do zajęcia fragmentu drogi (ściślej: chodnika) przy ponownym wyznaczaniu granic działki położonej przy nr . W związku z powyższym nie będą tu miały zastosowania przepisy Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie. Droga wewnętrzna nie jest bowiem drogą publiczną w świetle art. 2 ust. 1 u.d.p., jednym z jej celów jest zapewnienie dojazdu do drogi publicznej. W związku z powyższym, w przedmiotowej sytuacji zastosowanie znajdzie przepis § 14 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), który stanowi, iż do działek budowlanych oraz do budynków i urządzeń z nimi związanych należy zapewnić dojście i dojazd umożliwiające dostęp do drogi publicznej, odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania oraz wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej, określonych w przepisach odrębnych. Szerokość jezdni nie może być mniejsza niż 3 m. Szerokość jedni ulic, zgodnie z dokumentacją przedstawioną przez ZDIUM wynosi 4.58 m. Nawet, jeżeli w wyniku korekty granic posesji przy ul

nastąpiło przesunięcie linii granicznej i wybudowano ogrodzenie kilka centymetrów dalej w kierunku linii jezdni, to z pewnością nie doszło do naruszenia minimalnej szerokości jezdni (3m). W tym zakresie zarzut Skarżącej nie znajduje potwierdzenia w sytuacji faktycznej i nie zasługuje na uwzględnienie. Co się tyczy zarzutu jakoby przy ponownym wyznaczeniu granic posesji, a następnie budowie ogrodzenia przy ul. , wykroczo 12 cm, a nie jak twierdzi ZDIUM maksymalnie 7 cm poza pierwotne granice działki, stwierdzić należy, iż nie ma możliwości zweryfikowania poprawności poniższej kwestii. Stosownym jednak wydaje się oparcie o dokumentację przedstawioną przez ZDIUM i wynikach pomiarów geodezyjnych dokonanych 27.05.2013 r. przez Zespół Geodezyjny ZDIUM, z których wynika, iż ewentualny błąd przy sytuowaniu punktów osnowy geodezyjnej nie przekroczył parametrów błędów pomiarowych dopuszczalnych przez Główny Urząd Geodezji i Kartografii. A zatem, skarga wniesiona przez Skarżącą jest w całości bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

21) skargi pa na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy – druk nr 1232/13. W dniu 01.07.2013 r., pan Pi (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na działalność Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu (protokół przyjęcia skargi RDW/59200/2013/P). Skarżący podniósł zarzut, że pomimo spełniania przez niego warunków do otrzymania biletu na bezpłatne przejazdy do 90 dni, nie został poinformowany o takiej możliwości, a ponadto oferta takiego biletu nie została mu zaproponowana. W przedmiotowej sprawie Skarżący w dniu 05.06.2013 r. otrzymał skierowanie na szkolenie „Merchandising + 3-tygodniowa praktyka u pracodawcy (w pełnym wymiarze czasu pracy)” realizowane w terminie 06.06.2013 r. – 24.07.2013 r. W związku z tym par : został poinformowany o możliwości skorzystania z karty osoby aktywnie poszukującej pracy,

przysługującej jedynie przez pierwszy miesiąc szkolenia, o którą wystąpił 05.06.2013 r. i uzyskał uprawnienie do korzystania z bezpłatnych przejazdów na okres od 06.06.2013 r. do 05.07.2013 r. W związku z tym, że szkolenie kończy się 24.07.2013 r. zdaniem skarżącego nie został on należycie poinformowany, że reszta kosztów przejazdu będzie leżała w jego gestii. Powyższe okoliczności sprawiły, iż skarga stała się zdaniem Skarżącego konieczna i uzasadniona. Stanowisko w przedmiocie skargi zajęła pani Małgorzata Tas-Piech działająca z up. Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu w piśmie z dnia 23.07.2013 r. stwierdzając, że postępowanie zostało przeprowadzone prawidłowo i zgodnie z przepisami prawa oraz, że Skarżący nie spełnia warunków formalnoprawnych by uzyskać kartę osoby aktywnie poszukującej pracy na okres 90 kolejnych dni, gdyż nie był beneficjentem programu projektu finansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego, nie uczestniczył w zajęciach w Centrum Integracji Społecznej, nie był bezrobotnym kierowanym na zajęcia aktywizujące w Klubach Pracy, ani nie był kierowany do pracodawców zgodnie z napływem ofert pracy. Ponadto podniesiono, że pan [imię] zostało przyznane stypendium w wysokości 988,40 zł, które wypłacono mu 12.07.2013 r. i które może on przeznaczyć m.in. na koszty związane z dojazdem na szkolenie. Na okoliczność prawidłowego przebiegu postępowania Powiatowy Urząd przedłożył szereg dokumentów. Zdaniem Komisji skarga wniesiona przez Skarżącego jest w całości bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Z dokumentacji przedstawionej przez Powiatowy Urząd Pracy we Wrocławiu wynika, że postępowanie w przedmiotowej sprawie było prowadzone rzetelnie i w oparciu o istniejące przepisy prawa. Po pierwsze już w treści wniosku o wydanie karty osoby aktywnie poszukującej pracy, złożonej przez samego Skarżącego i przez niego podpisanej wynika, że oświadcza on, iż został poinformowany, że karta osoby aktywnie poszukującej pracy przysługuje mu w pierwszym miesiącu trwania szkolenia tj. od 06.06.2013 r. do 05.07.2013 r. Z tej okoliczności Skarżący mógł zatem wnioskować, że pozostałe koszty będzie musiał pokryć z własnych środków. Po drugie pan [imię] opatrzył swoim podpisem oświadczenie, w myśl którego zapoznał się on z załącznikiem do uchwały nr VIII/275/99 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 23.04.1999 r. w sprawie zasad odpowiedzialności za usługi transportu zbiorowego, z którego to wynikają uprawnienia do korzystania z bezpłatnych przejazdów, a w szczególności, że przysługuje ono „kierowanym na szkolenia – w pierwszym miesiącu trwania szkolenia”, a nie w ciągu 90 kolejnych dni. Po trzecie Skarżący opatrzył swoim podpisem treść informacji o prawach i obowiązkach związanych z uczestnictwem w szkoleniu oraz o skutkach odmowy udziału w szkoleniu, przez co należy rozumieć, że zapoznał się on z jej treścią. Mając powyższe na uwadze przyjąć należy, że Skarżący został należycie poinformowany o przysługujących mu uprawnieniach, a przedstawiane przez niego zarzuty są niezasadne, subiektywne i nie znajdują odzwierciedlenia w zgromadzonej dokumentacji. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

22) skargi pani [imię] na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy – **druk nr 1233/13.** Pismem z dnia 01.07.2013 r., Pani [imię] (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę - zażalenie na Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu w zakresie w jakim dokonał odmowy przyznania dofinansowania na jednoosobową działalność gospodarczą. Skarżąca w rzeczonym piśmie podniosła, iż dopełniła wszelkich formalności niezbędnych do otrzymania dofinansowania. Lokal, w którym uprzednio prowadziła działalność gospodarczą, którą była zmuszona zakończyć ze względu na kłopoty finansowe, nie nadaje się obecnie do użytku – wymaga kosztownego remontu. Lokal jeszcze przed złożeniem wniosku był wizytowany przez pracowników Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu, którzy stwierdzili, iż faktycznie wymaga on prac remontowych. W obliczu zaistniałej sytuacji faktycznej, odmowa przyznania dofinansowania przez Powiatowy Urząd Pracy we Wrocławiu, jest dla Skarżącej niezrozumiała. Mając na uwadze powyższe, Skarżąca złożyła zażalenie - skargę do Starostwa Powiatowego we Wrocławiu przez Powiatowy Urząd Pracy we Wrocławiu. Zażalenie to zostało przekazane do rozpatrzenia Radzie Miejskiej Wrocławia, zgodnie z właściwością. Stanowisko w przedmiocie skargi zajął Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy we Wrocławiu (dalej:

"PUP"), który w piśmie z dnia 12.07.2013r. ustosunkował się do zarzutów Skarżącej. PUP przyznał, iż w dniu 08.04.2013 r. Skarżąca złożyła wniosek o przyznanie jednorazowych środków z Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej, jednak podniósł, iż wizytacja pracowników PUP miała miejsce dopiero po złożeniu wniosku przez Skarżącą. Analiza dokumentacji dołączonej do wniosku wykazała wiele nieścisłości. Skarżąca wskazała bowiem, iż wykonywana przez nią wcześniej działalność gospodarcza została zakończona, natomiast podczas wizytacji przeprowadzonej przez pracowników PUP okazało się, iż na budynku stale widnieje szyld informujący o prowadzeniu działalności gospodarczej przez Skarżącą, a lokal jest wyposażony i gotowy do użytku. Ponadto umowa najmu lokalu użytkowego, w którym znajduje się pracownia Skarżącej nie została wypowiedziana, po uprzednim zakończeniu przez nią działalności gospodarczej, o czym świadczy m.in. zapłacona faktura VAT z dnia 08.04.2013 r. potwierdzająca uiszczenie opłaty za najem przez „Pracownię Techniki Dentystycznej”. Mając na uwadze powyższe, PUP pismem z dnia 07.06.2013 r. poinformował Skarżącą o negatywnym rozpatrzeniu jej wniosku w oparciu o fakt, iż działalność, którą chce ona rozpocząć jest wzmocnieniem kontynuowanego przez nią przedsięwzięcia gospodarczego, na co wskazywał m.in. szyld, stan wyposażenia lokalu oraz ponoszenie stałych opłat z tytułu najmu lokalu. Mając na uwadze powyższe, oraz brak przedstawienia prawidłowego zabezpieczenia środków publicznych (niedopełnienia jednego z wymogów formalnych przyznania środków z Funduszu Pracy) PUP dokonał oceny złożonego przez Skarżącą wniosku i stwierdził, iż nie może on zostać uwzględniony. Zgodnie z art. 227 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 267 ze zm., dalej „k.p.a.”) przedmiotem skargi może być w szczególności zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań przez właściwe organy albo przez ich pracowników, naruszenie praworządności lub interesów skarżących, a także przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw. Mając na uwadze zgromadzone w sprawie dokumenty, należy stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do spełnienia przesłanek zawartych w dyspozycji w/w przepisu. Skarżąca wskazała jedynie, iż nie jest zadowolona z załatwienia jej sprawy przez PUP (złożyła „zażalenie na decyzję PUP”), gdyż ten nie uwzględnił złożonego przez nią wniosku o przyznanie jednorazowych środków z Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej. Skarżąca nie wykazała w swej skardze, iż PUP dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia. Zgodnie z doktryną, podstawowym elementem skargi z art. 227 k.p.a. jest zarzut wadliwej działalności organu lub jego pracownika (E. Iserzon, J. Starościak, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, teksty, wzory, formularze, wyd. 4, Warszawa 1970). Niezadowolenie Skarżącej, wynikające z braku pozytywnego rozpatrzenia jej wniosku nie może stanowić jedynej przesłanki złożenia skargi do Rady Miejskiej Wrocławia. Z powyższych względów, już na tym etapie należy uznać skargę za bezzasadną. Na marginesie, należy zauważyć, iż przyznanie jednorazowych środków z Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej jest zgodnie z art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 674, dalej „Ustawa”) uprawieniem, a nie obowiązkiem organu, który może przyznać bezrobotnemu jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej, w tym na pokrycie kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa związane z podjęciem tej działalności[...]. Decyzja o przyznaniu dofinansowania jest poprzedzona spełnieniem przez podmiot ubiegający się o dofinansowanie szeregu wymogów ustawowych – m.in. posiadanie statusu bezrobotnego i nie prowadzenie działalności gospodarczej. Z dokumentów zgromadzonych przez PUP wynika natomiast, iż środki z Funduszu Pracy posłużyłyby Skarżącej nie do otwarcia nowej działalności gospodarczej, ale do wzmocnienia prowadzonej przez nią dotychczasowej działalności gospodarczej. Ponadto Skarżąca nie dopełniła innych wymogów, dotyczących m.in. prawidłowego zabezpieczenia środków publicznych. A zatem, skarga wniesiona przez Skarżącą jest w całości bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi;

23) skargi p. _____, na Dyrektora Liceum Ogólnokształcącego Nr I we Wrocławiu – **druk nr 1234/13**. Pismem z dnia 28 czerwca 2013 r.

Pani (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na brak otrzymania z Rady Miejskiej Wrocławia merytorycznej odpowiedzi na skargę z dnia 25 marca 2013 r. na Dyrektora Liceum Ogólnokształcącego nr I we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”). Poprzednia skarga z dnia 25 marca 2013r. została rozpoznana przez Radę Miejską Wrocławia, która podjęła uchwałę o jej nie uwzględnieniu, o czym poinformowała Skarżącą pismem z dnia 28 maja 2013r. Skarżąca w piśmie z dnia 28 czerwca 2013r. poniosła, iż jej sprawa nie została należycie rozpatrzona, a dowody, które dostarczyła do poprzedniej skargi nie zostały wykorzystane. W związku z powyższym, Skarżąca żąda ponownego rozpoznania sprawy i udzielenia jej merytorycznej odpowiedzi na przedstawione przez nią w piśmie z dnia 25 marca 2013r. twierdzenia i zarzuty, dotyczące łamania praw pracowniczych przez Dyrektora. Zdaniem Skarżącej, Dyrektor nie wykonał wyroku Sądu, który przywrócił Skarżącą do pracy, ponadto Dyrektor zataja jeden etat z fizyki oraz marnotrawi społeczne pieniądze poprzez „płacenie koleżankom za nadgodziny.” W piśmie z dnia 28 czerwca 2013 r. Skarżąca rozwinęła w/w zarzuty ponadto w sposób szczegółowy odniosła się treści pisma z dnia 28 maja 2013 r. otrzymanego z Rady Miejskiej Wrocławia. Stanowisko w przedmiocie skargi zajął Dyrektor Liceum Ogólnokształcącego nr I we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 15 lipca 2013 r., w którym wyjaśnił, iż pismo Skarżącej z dnia 28 czerwca 2013r jest kolejnym pismem w przedmiotowej sprawie i powieliło ono zarzuty podniesione w piśmie z dnia 25 marca 2013r. Ponadto Dyrektor wskazał, iż sprawa była przedmiotem obrad Rady Miejskiej Wrocławia, która nie uwzględniła poprzedniej skargi Skarżącej. W celu dokładnego wyjaśnienia sprawy Dyrektor raz jeszcze ustosunkował się do wszelkich zarzutów i twierdzeń Skarżącej, podniesionych w piśmie z dnia 25 marca 2013r (powielonych w piśmie z dnia 28 czerwca 2013r). Ponadto wyjaśnił, iż ponownie złożył pismo rozwiązujące stosunek pracy ze Skarżącą za wypowiedzeniem. Po analizie zgromadzonych w niniejszej sprawie dokumentów, należy stwierdzić, iż pismo Skarżącej faktycznie nie wnosi do sprawy żadnych nowych, istotnych dla sprawy okoliczności. Ponadto, zawiera ono jedynie postulat ponownego rozpatrzenia niniejszej sprawy, z powodu braku jej należytego rozstrzygnięcia i merytorycznej oceny przedstawionych przez Skarżącą dowodów. Niezadowolenie Skarżącej, wynikające z braku pozytywnego rozpatrzenia jej wcześniejszej skargi z dnia 25 marca 2013r. przez Radę Miejską Wrocławia nie może stanowić jedynej przesłanki złożenia ponownej skargi. Zgodnie z przepisem art. 239 § 1 Ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 267., dalej „k.p.a.”) w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego. A zatem, należy przychylić się do stanowiska Dyrektora, i uznać przedmiotową skargę za bezzasadną w oparciu o przepis art. 239 §1 k.p.a. Mając powyższe na uwadze Komisja, w wyniku głosowania (za – 2, przeciw – 0, wstrzymał się – 1 radny), postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad. IV.

Następnie Komisja zapoznała się z treścią korespondencji:

1. Pismo Pana Zbigniewa Słysza – Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia z dnia 29 sierpnia 2013 roku znak KK.0212.215.2013.RK, zawierające informację na temat działalności Straży Miejskiej Wrocławia. Komisja przyjęła treść pisma do wiadomości.

Ad. V.

Komisja przeszła do zatwierdzenia protokołu nr 48/2013, który został przyjęty jednogłośnie.

Ad. VI.

Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Następnie Przewodniczący Komisji zaproponował, aby kolejne posiedzenie odbyło się dnia 14 października 2013r. (poniedziałek) o godz. 15.30, w sali nr 302.

Przewodniczący Komisji
Krzysztof Kilarski

Kilarski

Protokół sporządziła:
Elżbieta
Bocheńska - Zarzycka

Bocheńska - Zarzycka